

Ministeren i visse Tilfælde vil kunne nægte en Arbejdsløshedskasse Statsanerkendelse, naar han i saa Henseende er i Overensstemmelse med en Indstilling fra Arbejdsnævnet. Naar jeg siger, at det er uheldigt, at Ansvaret er fordelt paa saa mange Hænder, er det, fordi jeg har gjort den Erfaring, at man fra Administrationens Side har anstrengt sig over Evne for at finde en Grund til at nægte „Kristeligt dansk Fællesforbund“s Arbejdsløshedskasse Statsanerkendelse, og fordi jeg har gjort den Erfaring, at de skiftende Ministre, der har staaet overfor denne Administration, har været meget svage, og at denne Administration ikke har villet øve Retfærdighed overfor samtlige Landets Arbejdere. Man kan nu mene, hvad man vil, om „Kristeligt dansk Fællesforbund“s Arbejdere og om Bevæggrundene til, at de har dannet deres selvstændige Foreninger og selvstændige Arbejdsløshedskasser, men jeg drister mig til at paastaa, at disse Arbejdere i hvert Fald ikke er ringere end de øvrige Arbejdere her i Landet, og at de bør have samme Rettigheder som disse. Og jeg kan forsikre, at der ikke vil blive Ro om denne Sag, førend disse Arbejdere har faaet den Ret, de i Henhold til Loven har Krav paa. Med disse Ord vil jeg saa indtrængende, som jeg kan, anbefale dette høje Ting at stemme for Ændringsforslagene Nr. 2 og 3. Naar de vedtages, vil Ansvaret blive lagt dér, hvor det efter min Mening bør ligge, nemlig hos Indenrigsministeren.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard er i Sandhed at beklage. Livet er for ham fuldt af Skuffelser, men jeg tror, han er et Menneske, der er udstyret med ikke ringe Taalmodighed. Han ræsonnerer aabenbart som saa, at det faar være. Mange af disse Skuffelser af politisk Art er det ærede Medlem forberedt paa, og hans Partis Historie i de senere Aar gør dette saare forstaaeligt. Men langt værre er det naturligvis for ham, naar han i saadanne Tilfælde som det foreliggende, hvor han havde ventet sig en stor Glæde, ogsaa skal indhøste en Skuffelse. Det ærede Medlem er ikke just Objektivitetens Mand, og det falder ham derfor heller ikke ind i denne Sag at henvende sig til det Flertal, der bereder ham Skuffelsen, men han kaster sig af gammel Vane over Indenrigsministeren og bebrejder ham, at han berøver ham den Glæde, som han i denne Sag havde ventet sig, at han endelig en Gang kunde faa Lov til at stemme

for et Lovforslag, som er stillet af Indenrigsministeren. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at jeg føler virkelig med ham, og hvis han ogsaa i Fremtiden vil skrifte for mig, gøre mig bekendt med de Sorger og Glæder, som hans politiske Liv er fuldt af, særlig da naturligvis de første, skal jeg ogsaa i Fremtiden, naar Lejlighed er dertil, give Udtryk for denne min Deltagelse, selv om det ærede Medlem naturligvis maa forstaa, at hans politiske Tilværelses Fortsættelse og hele Udformning i den kommende Tid ikke just ligger mig saa varmt paa Hjerte, at jeg af Hensyn til, om han bedrøves eller glædes, lader min Stilling til de enkelte Spørgsmaal her i det høje Folketing paavirke deraf. Det har jeg villet sige til det ærede Medlem i Anledning af hans Bekendelse fra denne Plads.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen mente, at det, man her stod i Færd med, Vedtagelsen af en Række af Flertallet i Udvalget stillede Ændringsforslag, var netop i dette Øjeblik en Handling overfor den fattigste Del af Befolkningen, som stærkt maatte beklages, ikke mindst under Hensyn til de Festedage, som er nær forestaaende. Nu tror jeg ikke, at det ærede Medlem eller hans nærmeste med saa megen Iver forbereder sig til at deltage i denne Fæst, at der for dem er nogen som helst Grund til at blande den og de Dage, der kommer, ind i den Sag, vi her behandler. Lad os holde os til Realiteten. Det ærede Medlem plejer at være Realiteternes Mand, og lad os saa opsætte denne mere eller mindre forlorne Fæststemning til Drøftelse i Forbindelse med den Sag, som er den næste paa Dagsordenen. Det ærede Medlem siger, at Loven af 22. December 1921 var Udtryk for et Kompromis. Deri har det ærede Medlem Ret. Det var et Kompromis, som var svært at faa bragt til Verden; men det lykkedes jo dog. Det ærede Medlem siger nu, at i denne Lov staar der, at § 18 skal revideres indenfor en vis Tid. Det er Kravet derom, der har foranlediget, at det Forslag, der her foreligger til anden Behandling, er blevet fremsat. Men, siger det ærede Medlem, der var ingen andre Bestemmelser i Loven, der skulde revideres. Nej, det er rigtigt, Loven indeholder ikke et Paalæg om Revision af andre Bestemmelser, men det ærede Medlem og det Parti, for hvilket han er Ordfører, kan dog umuligt mene, at et Kompromis skal for stedse være helligt og ukrænkeligt, selv om man fra alle Sider er enig om, at det indeholder Bestemmelser, der ikke virker efter